

Elia – Nummer Twaalf

Elke vallei zal verhoogd worden

Jeff Pippenger

2023-10-17

Wij behandelen Elia nog steeds als een profetisch symbool. Elia kondigde aan Achab aan dat er gedurende drie jaar geen regen zou zijn, behalve op zijn woord.

En Elia, de Tisbiet, uit de inwoners van Gilead, zei tot Achab: Zo waar de HEERE, de God van Israël, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, er zal deze jaren geen dauw noch regen zijn, tenzij naar mijn woord. 1 Koningen 17:1.

Christus deelt ons in het boek Lukas mee dat de drie jaar in werkelijkheid drieënhalf jaar waren.

En Hij zeide: Voorwaar, Ik zeg u: geen profeet is welgevallig in zijn eigen vaderland. Maar in waarheid zeg Ik u: er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, toen er grote hongersnood was over het gehele land; maar tot geen van haar werd Elia gezonden, dan alleen naar Sarepta, een stad van Sidon, tot een vrouw die weduwe was. Lukas 4:24–26.

De drieënhalf jaar vonden plaats in de tijd van Achab en Izebel, en identificeren aldus de drieënhalf profetische jaren van 538 tot 1798, toen het pausdom, voorgesteld als Izebel in de gemeente van Thyatira, gedurende de Donkere Middeleeuwen heerste.

Maar Ik heb enkele dingen tegen u, omdat gij die vrouw Izébel, die van zichzelf zegt dat zij een profetes is, laat begaan om Mijn dienstknechten te onderwijzen en te verleiden hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten. En Ik heb haar tijd gegeven om zich van haar hoererij te bekeren, maar zij heeft zich niet bekeerd. Zie, Ik werp haar te bed, en hen die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, tenzij zij zich van hun werken bekeren. En haar kinderen zal Ik de dood doen sterven; en alle gemeenten zullen weten dat Ik het ben Die nieren en harten doorzoek; en Ik zal ieder van u geven naar uw werken. Openbaring 2:20–23.

Izebels „tijd om zich te bekeren” bedroeg drie en een half jaar in de dagen van Elia, en drie en een half profetische jaren van 538 tot 1798 in de Donkere Middeleeuwen van pauselijke vervolging. De straf van Izebel en van de koningen van Europa die met haar hoererij bedreven, was dat zij op een bed van verdrukking geworpen zouden worden en dat haar kinderen zouden sterven. Er waren gedurende de Donkere Middeleeuwen ook trouwe zielen die eveneens op een bed van verdrukking waren geworpen, maar zij zouden leven. Wanneer men op het bed van verdrukking geworpen werd, was de uitkomst — leven voor de getrouwen of dood voor de ontrouwen — gebaseerd op hun „werken”. Het bed van verdrukking van de getrouwen bracht volharding en leven voort. Hun bed van verdrukking zou ophouden tegen het einde van de drie en een half jaar, vlak voordat Elia Sarepta verliet om Achab te bevelen heel Israël naar de berg Karmel te roepen.

„De vervolging van de kerk duurde niet voort gedurende de gehele periode van de 1260 jaren. God verkortte in barmhartigheid jegens Zijn volk de tijd van hun vurige beproeving. Toen de Heiland de ‘grote verdrukking’ voorzegde die de kerk zou treffen, zei Hij: ‘En indien die dagen niet verkort werden, zo zou geen vlees behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.’ Mattheüs 24:22. Door de invloed van de Reformatie kwam de vervolging vóór 1798 ten einde.” The Great Controversy, 266, 267.

Het oordeel van het „bed der verdrukking” over het pausdom zou „haar kinderen doden met de dood”, maar het oordeel van het „bed der verdrukking” bevatte een belofte van leven voor hen wier werken hun trouw bewezen, zoals geïllustreerd in de dood van de zoon van de weduwe van Sarepta.

En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon van de vrouw, de meesteres van het huis, ziek werd; en zijn ziekte was zo ernstig, dat er geen adem meer in hem overbleef. En zij zei tot Elia: Wat heb ik met u te maken, gij man Gods? Zijt gij tot mij gekomen om mijn zonde in gedachtenis te brengen en mijn zoon te doden? En hij zei tot haar: Geef mij uw zoon. En hij nam hem uit haar schoot, droeg hem naar boven in de opperkamer waar hij verbleef, en legde hem op zijn eigen bed. En hij riep tot de HEERE en zei: HEERE, mijn God, hebt Gij ook onheil gebracht over de weduwe bij wie ik als vreemdeling verblijf, door haar zoon te doden? En hij strekte zich driemaal uit over het kind, en riep tot de HEERE en zei: HEERE, mijn God, ik bid U, laat toch de ziel van dit kind weer in hem terugkeren. En de HEERE hoorde naar de stem van Elia; en de ziel van het kind keerde in hem terug, en het werd weer levend. En Elia nam het kind en bracht het uit de opperkamer naar beneden in het huis, en gaf het aan zijn moeder; en Elia zei: Zie, uw zoon leeft. Toen zei de vrouw tot Elia: Nu weet ik hierdoor dat gij een man Gods zijt, en dat het woord van de HEERE in uw mond waarheid is. 1 Koningen 17:17–24.

De weduwe erkende dat Elia „een man Gods” was, want „het woord des Heren” dat haar kind tot leven terugbracht, was het woord der „waarheid”. Het drievoudige proces waarbij Elia zich over de zoon van de weduwe uitstreckte, werd door de weduwe verstaan als het „woord” in Elia’s mond als „waarheid”. Het Hebreeuwse woord ‘emeth’ wordt in de passage vertaald als „waarheid” en vertegenwoordigt de scheppende kracht van Alfa en Omega. Het is het Hebreeuwse woord dat gevormd wordt door de eerste, dertiende en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en vertegenwoordigt de Macht die de doden weer tot leven kan brengen.

De getrouwen ontvingen, evenals de ontrouwen in de „ruimte” van de proeftijd, voorgesteld door de drieënhalf jaar, het oordeel van een „bed van verdrukking”. De dood was het lot van de kinderen van de klasse die de hoer volgde, welke hoererij bedreef en de leerstellingen van het heidendom onderwees. Het leven werd gegeven aan de andere klasse, die de aanwijzingen van Elia volgde en het Woord der „waarheid” geloofde.

De weduwe had het bevel van Elia opgevolgd om hem wat water te halen en hem wat brood te geven, en haar gehoorzaamheid aan het woord van de profeet beeldt de gelovigen uit in de Donkere Eeuwen van Thyatira. (Het is de moeite waard op te merken dat, wanneer Elia de weduwe gebiedt hem eerst te voeden en daarna haar zoon en zichzelf te voeden, daarmee wordt uitgebeeld dat Elia

als eerste het voedsel ontvangt om te eten. Hij is de eerste die de boodschap ontvangt, en daarna de gemeente.) Ons wordt meegedeeld dat de werken van de gelovigen aan het einde groter waren dan in het begin.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Thyatira: Dit zegt de Zoon van God, Die Zijn ogen heeft als een vuurvlam en Wiens voeten zijn als blinkend koper: Ik ken uw werken, en liefde, en dienst, en geloof, en uw volharding, en uw werken; en dat de laatste meer zijn dan de eerste. Openbaring 2:18, 19.

De getrouwen openbaarden goede „werken” gedurende de „tijd” die het pausdom gegeven werd om zich te bekeren, maar hun werken waren in het laatste „meer dan de eerste”. Toen die „tijd” ten einde liep, zond Christus de morgenster van de Reformatie, die het werk begon van het niet langer dulden van het pausdom, dat de kerk leerde „hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten.”

En wie overwint en mijn werken bewaart tot het einde, hem zal Ik macht geven over de volken: En hij zal hen hoeden met een ijzeren staf; als pottenbakkersvaten zullen zij in stukken verbrijzeld worden: gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb. En Ik zal hem de morgenster geven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 2:26–29.

Christus had „enige dingen tegen” de getrouwen aan het begin van de „tijdruimte” die het pausdom gegeven was om zich te bekeren, want zij hadden Izebel, „die van zichzelf zegt dat zij een profetes is”, toegelaten „mijn dienstknechten te leren en te verleiden hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten.” Maar aan het einde van de „tijdruimte” zouden de getrouwen ophouden het pausdom toe te staan haar verleidingen voort te zetten.

“In de veertiende eeuw verrees in Engeland de ‘morgenster van de Reformatie’. John Wycliffe was de heraut van de hervorming, niet alleen voor Engeland, maar voor de gehele christenheid. Het grote protest tegen Rome, dat het hem vergund was te uiten, zou nooit tot zwijgen worden gebracht. Dat protest opende de strijd die zou uitlopen op de bevrijding van individuen, van kerken en van naties.” *The Great Controversy*, 80.

Het voedsel dat Gods dienstknechten eten, zijn de leringen of de boodschap die zij ontvangen. Hoererij is dat de kerk de macht van de staat aanwendt om de handhaving van haar afgodische leringen te bewerkstelligen. In de „tijd” die Izebel gegeven werd om zich te bekeren, vluchtte de kerk ter bescherming naar de woestijn.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden twaalfhonderd zestig dagen.... En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt een tijd, en tijden, en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang. En de slang wierp uit zijn mond water als een vloed achter de vrouw aan, opdat hij haar door de vloed zou doen wegvoeren. En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond en verzwoeg de vloed die de draak uit zijn mond had geworpen. Openbaring 12:6, 14–16.

Tijdens de tijd van de vervolging door Izebel en Achab vertegenwoordigde Obadja de bescherming die in de tijd van de pauselijke heerschappij door de woestijn werd geboden.

En Achab ontbood Obadja, die over zijn huis gesteld was. (Obadja nu vreesde de HEERE zeer; want het geschiedde, toen Izebel de profeten des HEEREN uitroeide, dat Obadja honderd profeten nam en hen bij vijftig in een spelonk verborg, en hen met brood en water onderhield.)
1 Koningen 18:3, 4.

Obadja's werk, waarbij hij de profeten met vijftig tegelijk in spelonken verborg, is het symbool van de plaats in de woestijn die door God was bereid om de getrouwen te voeden, die weigerden de leerstellingen van het pausdom te eten en die eveneens weigerden de onheilige verhouding te aanvaarden die werd voorgesteld door haar hoerij met de koningen van Europa. De tijdsruimte gedurende welke Elia naar de weduwe van Sarepta was gezonden voor voedsel en bescherming tegen Izebel en Achab, was de tijdsruimte waarin de kerk naar de woestijn vluchtte, en de plaats die God voor hen had bereid, werd voorgesteld door het werk van Obadja.

Elia's schuilplaats in Sarepta, in het Hebreeuws „Zarfath” genoemd, betekent loutering. Toen de tijd die Izebel gegeven was om zich te bekeren ten einde was, ging Elia naar Obadja en ontbood Achab om geheel Israël naar Karmel bijeen te roepen.

En terwijl Obadja onderweg was, zie, Elia ontmoette hem; en hij herkende hem, viel op zijn aangezicht en zei: Zijt gij het, mijn heer Elia? En hij antwoordde hem: Ik ben het; ga heen, zeg tot uw heer: Zie, Elia is hier. 1 Koningen 18:17, 18.

Elia's tijd bij de weduwe van Sarepta symboliseert de Donkere Middeleeuwen. In het verhaal van Elia en de weduwe was zij twee stukken hout aan het verzamelen, want zij stond op het punt te sterven. Een weduwe is in de profetie een kerk, en zij vertegenwoordigde de kerk in de woestijn die op het punt stond te sterven.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Sardis: Dit zegt Hij die de zeven Geesten Gods heeft en de zeven sterren: Ik ken uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood. Wees waakzaam en versterk het overige dat dreigt te sterven; want Ik heb uw werken niet volkomen bevonden voor God. Openbaring 3:1, 2.

Zij was „twee stukken hout aan het sprokkelen” en bereidde zich op haar dood voor, toen Elia haar onderbrak.

En het woord des HEEREN kwam tot hem, zeggende: Sta op, ga naar Sarefat, dat aan Sidon toebehoort, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te onderhouden. Toen stond hij op en ging naar Sarefat. En toen hij aan de poort der stad kwam, zie, daar was een weduwe hout aan het sprokkelen; en hij riep haar en zeide: Haal mij toch een weinig water in een vat, opdat ik drinke. En terwijl zij heenging om het te halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij toch ook een stuk brood in uw hand. Maar zij zeide: Zo waar de HEERE, uw God, leeft, ik heb geen koek, slechts een handvol meel in de kruik en een weinig olie in de fles; en zie, ik ben bezig twee stukken hout te rapen, opdat ik naar binnen ga en het gereedmake voor mij en mijn zoon, opdat wij het eten en sterven. 1 Koningen 17:8–12.

De weduwe van Sarepta was „twee houtjes” aan het verzamelen. De weduwe vertegenwoordigt de getrouwen in de tijd van Izebel. Haar zoon vertegenwoordigt hen die in de geschiedenis van Thyatira gestorven zijn met de belofte opgewekt te zullen worden in de eerste opstanding.

En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die het beest noch zijn beeld hadden aanbeden, en die zijn merkteken niet op hun voorhoofd of op hun hand hadden ontvangen; en zij werden levend en regeerden met Christus duizend jaar. Maar de overigen der doden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn, en zij zullen met Hem regeren duizend jaar. Openbaring 20:4–6.

De weduwe vertegenwoordigt ook de weinigen in Sardis die waardig waren en aan wie witte klederen werden gegeven.

Gij hebt ook in Sardis enige namen die hun klederen niet bevlekt hebben; en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, want zij zijn het waardig. Wie overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. Openbaring 3:4, 5.

Degenen in de vierde gemeente, die van Thyatira, die getrouw gestorven zijn, voorgesteld door de zoon van de weduwe, werden in het vijfde zegel witte gewaden gegeven.

En toen het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het woord van God en om het getuigenis dat zij hadden: En zij riepen met luide stem en zeiden: Hoelang, o Heere, heilig en waarachtig, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen? En aan ieder van hen werden witte gewaden gegeven; en tot hen werd gezegd dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden zoals zij, voltallig zouden zijn. Openbaring 6:9–11.

De martelaren van de Donkere Middeleeuwen werden witte gewaden gegeven, en hun werd gezegd in hun graven te rusten, totdat een andere groep pauselijke martelaren gedood zou worden, zoals zij gedood waren. Zij waren gedurende een periode van drieënhalf jaar door het pausdom vermoord, en hun werd beloofd dat het pausdom uiteindelijk geoordeeld zou worden, maar niet voordat een tweede groep pauselijke martelaren vermoord zou worden, tijdens de spoedig komende crisis van de zondagwet. Zuster White verbindt het verzoek van de martelaren om oordeel over het pausdom met twee passages in het boek Openbaring.

„Toen het vijfde zegel werd geopend, zag Johannes de Openbaarder in een visioen onder het altaar de schare van hen die gedood waren om het Woord van God en het getuigenis van Jezus Christus. Daarna volgden de taferelen die in het achttiende hoofdstuk van Openbaring worden beschreven, wanneer zij die trouw en waarachtig zijn uit Babylon worden uitgeroepen. [Openbaring 18:1–5, geciteerd.]” Manuscript Releases, deel 20, 14.

Openbaring achttien, verzen één tot en met vijf, vertegenwoordigt de twee stemmen van vers één en vers vier. De tweede stem is de oproep om uit Babylon weg te trekken, en zij markeert het begin

van de vervolging onder de zondagwet, wanneer de machtige beweging van de derde engel Gods andere kudde uit Babylon roept. Zij plaatst ook de passage uit het vijfde zegel bij de opening van het zevende zegel.

„[Openbaring 6:9–11 geciteerd]. Hier werden aan Johannes taferelen getoond die niet in werkelijkheid waren, maar die zouden zijn in een toekomstige tijdsperiode.

“Openbaring 8:1–4 geciteerd.” Manuscript Releases, deel 20, 197.

In Openbaring, hoofdstuk acht, verzen één tot en met vier, wordt het zevende zegel geopend.

En toen het het zevende zegel geopend had, werd er stilte in de hemel gehouden, ongeveer een half uur lang. En ik zag de zeven engelen die vóór God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. En een andere engel kwam en ging bij het altaar staan, met een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het, met de gebeden van alle heiligen, zou offeren op het gouden altaar dat vóór de troon was. En de rook van het reukwerk, die met de gebeden van de heiligen opsteeg, steeg uit de hand van de engel op vóór God. Openbaring 8:1–4.

De gebeden van de martelaren uit de Donkere Middeleeuwen, die in het vijfde zegel verzoeken dat God oordeel voltrekke over de hoer die hoererij bedrijft met de koningen der aarde, stijgen „op voor God”, wanneer het zevende zegel wordt geopend. De Inspiratie brengt de opening van het zevende zegel in overeenstemming met de tweede stem van Openbaring achttien, want bij die tweede stem gedenkt God haar ongerechtigheden, en dan verdubbelt Hij haar oordeel. Eenmaal voor de martelaren uit de Donkere Middeleeuwen, en eenmaal voor het bloedbad van de zondagweterisis.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet van haar plagen ontvangt. Want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht. Vergeld haar zoals ook zij u vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel naar haar werken; schenkt haar dubbel in de beker die zij gevuld heeft. Openbaring 18:4–6.

De weinigen in Sardis die hun klederen niet bevekt hadden, vertegenwoordigen hen die voortkwamen uit de geschiedenis van Thyatira, die in 1798 eindigde. Zij worden voorgesteld door de weduwe van Sarepta, een weduwe die in 1844 op weg was naar het huwelijk.

„De komst van Christus als onze hogepriester naar het heilige der heiligen, voor de reiniging van het heiligdom, zoals getoond in Daniël 8:14; de komst van de Zoon des mensen tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heer tot Zijn tempel, voorzegd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en dit wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom tot de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” The Great Controversy, 426.

De weduwe was haar laatste maaltijd vóór haar dood aan het bereiden, toen Elia haar gebood hem te bedienen. Zij beeldt de getrouwe weinigen in Thyatira uit, die overgaan in de getrouwe weinigen in Sardis, die „twee stokken” bijeenverzamelden voor een „vuur”.

De „twee stokken” vertegenwoordigen beide huizen van het oude Israël, die door het heidendom en vervolgens door het pausdom werden vertrappt, maar die in de geschiedenis van 1798 tot 1844 bijeenvergaderd en tot „één stok” samengevoegd zouden worden.

En het woord des HEEREN kwam opnieuw tot mij, zeggende: Gij nu, mensenkind, neem u één stuk hout, en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen. Neem daarna een ander stuk hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en voor het gehele huis Israëls, zijn metgezellen. Voeg ze dan samen, het ene aan het andere, tot één stuk hout, en zij zullen in uw hand tot één worden. En wanneer de kinderen van uw volk tot u zullen spreken en zeggen: Zult gij ons niet te kennen geven wat gij hiermee bedoelt? zeg dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn metgezellen, en Ik zal die daarbij voegen, bij het stuk hout van Juda, en Ik zal ze maken tot één stuk hout, en zij zullen één zijn in Mijn hand. En de stukken hout waarop gij schrijft, zullen in uw hand zijn voor hun ogen. En spreek tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de kinderen Israëls wegnemen uit het midden der heidenvolken, waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van alle kanten bijeenbrengen en hen in hun land brengen. En Ik zal hen in het land, op de bergen Israëls, tot één volk maken, en één Koning zal voor hen allen Koning zijn; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch ooit meer in twee koninkrijken verdeeld worden. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun gruwelen, noch met al hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En Mijn knecht David zal Koning over hen zijn, en zij allen zullen één Herder hebben; ook zullen zij in Mijn verordeningen wandelen en Mijn inzettingen in acht nemen en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, Mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaderen gewoond hebben; ja, zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kinds kinderen, tot in eeuwigheid; en Mijn knecht David zal hun Vorst zijn tot in eeuwigheid. Voorts zal Ik een verbond des vredes met hen sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn. En Ik zal hun een plaats geven en hen vermenigvuldigen, en Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Ook zal Mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenvolken zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom in hun midden zal zijn tot in eeuwigheid. Ezechiël 37:15–28.

Wanneer Elia Sarepta verlaat om Achab en heel Israël naar de berg Karmel te roepen, was de verweeduwe gemeente die naar de woestijn gevlucht was, twee stukken hout aan het verzamelen voor het vuur dat de weduwe reinigt voorafgaand aan de bruiloft op 22 oktober 1844. Het verzamelen van de twee stukken hout is het bijeenbrengen van de Milleritische beweging, dat tot stand komt in de laatste periode van vijftenzestig jaar die in Jesaja zeven wordt aangeduid. Het noordelijke koninkrijk onderging de vloek van Mozes van 723 v.Chr. tot en met 1798, en het zuidelijke koninkrijk onderging diezelfde vloek van 677 v.Chr. tot 1844. In 1844 werden de geestelijke nakomelingen van die twee letterlijke naties samengebracht tot één stuk hout, of één natie.

Als niets anders doet, definieert Ezechiël de twee stokken als twee natiën, die één natie worden.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorzeker, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:8, 9.

Indien wij de profetie van vijfenzestig jaar niet willen geloven, zullen wij niet bevestigd worden.

In het volgende artikel zullen wij de symboliek van Elia verder uiteenzetten.